

е власть на законитѣ, той е длѣженъ да имъ ся покорява за да даде примѣръ на подданицитѣ си. Собственно да рекж, той е бранитель на законитѣ за да ги направи да царуватъ; принуденъ е да бди, да работи за съхраненіето имъ: той е наймалко свободенъ и наймалко спокоенъ отъ сичкитѣ челоуѣцы въ царството си. Той е като робъ който жертвова спокойствіето си и свободата си за свободата и благополучіето на народа си.“

„Наистина, отговори Менторъ, царьтъ е царь за да са грижи за народа си; но помислите ли, любезный ми Телѣмахе, че е злочестъ защото е длѣженъ да благодѣтелствова толкози челоуѣцы? Той поправя злитѣ чрезъ наказанія, насырча добритѣ чрезъ награды; той предствавя боговетѣ като води челоуѣческыя родъ къмъ добродѣтеля. Да ли не добыва той доста слава като пази законитѣ. Славата да бжде погоренъ отъ законитѣ е слава лѣжовна, достойна за ужасъ и презрѣніе. Ако е той лошъ, той ще бжде непрѣменно злочестъ, защото неможе да намѣри никакво уснокоеніе въ страститѣ и въ тцеславіето си: ако ли е добръ, той ще вкуси найчистото и найтрайно отъ сичкитѣ наслажденія защото са труди за добродѣтеля и са надѣе отъ боговетѣ една вѣчна награда.“

Телѣмахъ смутенъ отъ вжтрѣшна скърбъ, виждаше са че никога не е съзнавалъ тѣзи правила, ако и исплненъ отъ тѣхъ, и заможенъ да поучи на тѣхъ другитѣ. Едно дълбоко нерасположеніе, подигаше въ него, противу истиннитѣ му чувствованія, единъ духъ на противурѣчіе и на тънкости за да отхвърли истиннитѣ които Менторъ му обѣсняваше: Телѣмахъ противуполагаше на тѣзи разсѣжденія неблагодарността на челоуѣцитѣ. „Какъ! думаше той, трѣба ли челоуѣкъ да поеме толкози трудъ за да стане обыченъ на челоуѣцитѣ, които никога нема да го обычатъ, и да благовтори злитѣ които ще са послужатъ отъ вашитѣ благодѣнія за да вы повредѣтъ!“

На туй Менторъ му отговори кротко: „Трѣба да чакате неблагодарността на челоуѣцитѣ, и да не преставате да имъ благовторите; трѣба да имъ служите не толкось отъ любовь къмъ тѣхъ колкото отъ любовь къмъ боговетѣ, които го заповѣдатъ. Доброто което че-